

Arrest

nr. 110 884 van 27 september 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 en op 6 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 26 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 maart 2010 wordt voormelde aanvraag gegrond verklaard en werden verzoekende partijen in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.3. Op 14 maart 2013 wordt beslist dat de verblijfsmachtiging niet verder verlengd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 24/01/2013 en 25/01/2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 26/03/2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 03/03/2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 18/03/2011 tot 14/03/2011, verlengd op datum van 26/03/2012 en 11/03/2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, m.n.:

De arts-adviseur evalueerde het medisch dossier voorgelegd door I.L. {...} op 27/02/2013 en concludeerde “Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie/ Tsjetsjenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, kan de verblijfstitel niet langer verlengd worden.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen hebben een apart beroep ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing. Gelet op de nauwe samenhang past het in het kader van een goede rechtsbedeling beide beroepen samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, schending van de rechten van verdediging en de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM.

Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In strijd met hetgeen de adviseur-geneesheer ten onrechte stelt is er wel een gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekster, getuige hiervan het feit dat verzoekster dagdagelijks kampt met suicide-gedachten. Het is duidelijk dat enkel de aanwezigheid van de kinderen haar ervan weerhoudt om zich te laten opnemen, hetgeen reeds herhaaldelijk werd geadviseerd door de behandelende arts, en de stukken tonen aan dat er wel sprake is van een levens- bedreigende aandoening gezien de toch wel zeer uitgesproken suicidegedachten.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst gedurende in totaal vijf jaar zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bij- komende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er wellicht wel geen probleem meer zal zijn en bijgevolg er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland..

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin uiteraard dat in gene mate rekening wordt gehouden met het feit dat de oorzaak van de psychologische problemen, die te wijten zijn aan de ontvoering van haar kind in Tsjetsjenie.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, in de eerste plaats met de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de psychologische toestand van verzoekster.

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijheids- halve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen;

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, en bovendien geen rekening is gehouden in de beslissing met het feit dat de oorzaak van de depressieve toestand en suicidegedachten te wijten is aan gebeurtenissen in haar geboorteland, en verder er geen advies is verleend geworden over de gevolgen van een terugkeer op deze medische toestand, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Het dient evenwel nu juist de bedoeling te zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekster bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Pit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoekster of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Dan zou er niet tegen de werkelijkheid in geoordeeld zijn dat er geen probleem is met een gebeurlijke terugkeer.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiele motiveringsplicht.

TWEEDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiele motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiele motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de

gevolgen van de terugkeer op de toestand van de echtgenote verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensen- rechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenie plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenie is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Geneve, zijn bevestigd of ge'nterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persecution resultant d'une politique deliberee et systematique, susceptible de frapper de maniere indistincte tout membre d'un groupe determine du seul fait de son appartenance a celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenie, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Tsjetsjenie, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen.

Dat verzoekster een verslag voorlegt opgemaakt te Bern op 5 oktober 2011 waaruit de toestand in het land van herkomst duidelijk blijkt voor wat betreft de behandeling van psychische problemen (post traumatische stress stoornis).

DERDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiele motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: " De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 September 1995, Rev.dr.etr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen- zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiele motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiele maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toe- stand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reeel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de sante, mais bien sa grative et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van her- komst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden tot het bekomen van een legaal verblijf op basis van medische redenen, aangezien zij objectief gezien aan alle voorwaarden voldoet."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administra- tieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de "beginselen van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op dat een loutere vermelding van de "beginselen van behoorlijk bestuur", niet voldoende is om van een middel in de zin van artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet te kunnen spreken. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.5. Op 24 en 25 januari 2013 hebben verzoekende partijen een verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangevraagd.

3.6. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

3.7. Artikel 9 van het KB 17 mei 2007, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt: *“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”*

3.8. De bestreden beslissing dient, voor de beoordeling van de motieven, samen met het medisch advies van 27 februari 2013 te worden gelezen. Het medisch advies is, onder gesloten briefomslag, samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht aan verzoekende partijen.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf.

De verwijzingen uit het oude advies behouden

— *Verwijzend naar het medisch advies dd. 22/10/2009 van Dr. Van Doren;*

— *Verwijzend naar de medische attesten dd. 10/02/2010, 17/01/2011, 05/01/2012, 15/01/2013 van Dr. Vander Perre, psychiater te Namen, blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie met een posttraumatisch stresssyndroom. Betrokkene werd op geen enkel moment gehospitaliseerd. Ze moest opgevolgd worden door een psychiater en de evolutie was gunstig. Betrokkene heeft geen mantelzorg nodig. Bij stopzetten van de behandeling zou er sprake kunnen zijn van melancholie of paranoia. Het gaat om een chronische aandoening die kan verbeteren maar niet kan genezen. De levensverwachting is goed. Betrokkene neemt Efexor, Clozan, Trazolan en Loramet. Er is ook psychotherapie nodig voor een onbepaalde duur.*

— *Het medisch dossier bevat attesten van Nouné Kara Khanian, psycholoog dd. 08/02/2010, 14/12/2010, 06/01/2012, 15/01/2013. In deze attesten wordt gesproken van een pathologisch rouwproces met depressie. Betrokkene werd in 2010 en 2011 wekelijks opgevolgd. Vanaf 2012 gaat het om maandelijkse sessies. De psychiater zorgt voor de medicamenteuze opvolging.*

— *Het medisch dossier bevat een attest van de psychiater Dr. Vander Perre, niet gedateerd, van werkonbekwaamheid voor onbepaalde duur.*

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat deze vrouw in 2008 haar 9-jarige zoon verloor na een ontvoering. Sindsdien lijdt ze aan een depressie met een pathologisch rouwproces. Volgens de psychiater is er ook sprake van een posttraumatisch stresssyndroom. Betrokkene krijgt door de psychiater medicatie voorgeschreven:

Loramet(=lormetazepam=slaapmiddel),

Trazolan(=trazodone=antidepressivum dat de slaap verbetert) en Clozan(=benzodiazepine=clotiazepam=tegen angst en slapeloosheid).

In vergelijking met 10/2009 is de toestand van betrokkene nu, drie en een halfjaar later, gestabiliseerd. Terwijl betrokkene in 2010 en 2011 wekelijkse therapeutische sessies kreeg is dat in 2012 verminderd tot één maandelijkse sessie. De behandeling bestaat uit 2 antidepressiva en 2 benzodiazepines, geen neuroleptica. De realiteitszin blijft bewaard. Er zijn geen tekenen van psychose. Betrokkene werd op geen enkel moment gehospitaliseerd en er werd ook geen dagopvang georganiseerd. Er was geen sprake van een wanhoopsdaad(en). De depressie, mogelijks van psycho-traumatische oorsprong is chronisch geworden. Het rouwproces is nu pathologisch (duurt reeds 5 jaar) maar wel gestabiliseerd.

Terwijl er in 2009 nog onzekerheid bestond ivm het gezondheidssysteem in Tsjetsjenië meer precies ivm de psychiatrische zorgen, is er in de laatste drie en een half jaar significante vooruitgang geboekt, dit is de periode die ligt tussen nu en de vorige beoordeling van de medische stukken.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Tsjetsjenië.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank :

o van International SOS van 04/02/2012 met nummer referentienummer4592 : Hieruit blijkt dat dd. januari 2013 ambulante opvolging door een psychiater en een psycholoog mogelijk is. Er bestaat ook opnamemogelijkheid op een psychiatrische dienst in het Republican psychoneurological dispensar te Verkhojanskaya street nr. 10 te Grozny of het Republican Clinical Hospital names after Sh. Ependiev, ul. Kemerovskaya, bid.12 te Grozny, o van International SOS van 31/10/2012 met nummer referentienummer 4433: Hieruit blijkt dat opvolging door een psychiater mogelijk is. Venlafaxine is beschikbaar (nr 13) Het is niet zeker of Trazodone beschikbaar is maar er zijn meerdere antidepressiva te krijgen die de Trazodone zonder problemen kunnen vervangen: Escitalopram, Mirtazapine, Fluoxetine, Paroxetine, Sertraline, duloxetine.

<http://translate.google.be/translate?hl=nl&sl=ru&tl=fr&u=http%3A%2F%2Fwww.minzdravsoc.ru%2Fmedictne%2F>

o lormetazepam dat kan vervangen worden door een equivalent Lorazepam of zopiclone (=zolpidem) lijst van geneesmiddelen o Clozan tegen angst en slapeloosheid dat kan vervangen worden door equivalenten, zie lijst van geneesmiddelen: diazepam, oxazepam, nitrazepam

Betrokkene kan reizen. Zij heeft geen mantelzorg nodig.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de staat alle Russische burgers het recht op gratis gezondheidszorg garandeert via het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering (OMS) (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio).

De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing.

De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie. De prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Voor de behandeling van de aandoening van betrokkene is de medicatie gratis.

Bovendien zijn er in Tsjetsjenië projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene van Artsen zonder Grenzen en het International Medical Corps .

Daarnaast bestaat er een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulphoevende alleenstaanden ook thuis.

Wat werkloosheidsuitkeringen betreft, zijn er 26 weken voltijdse tewerkstelling in het voorbije jaar vereist om te kwalificeren voor een werkloosheidsuitkering.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Hieruit blijkt dat de aandoening waaraan betrokkene lijdt niet tot gevolg heeft dat zij arbeidsongeschikt is, dat zij derhalve in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij, middels een inkomen uit arbeid, kan instaan voor eventuele medische kosten die zij zelf zou moeten dragen. Tevens dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van betrokkene ten aanzien van de asiendiensten blijkt dat zij ook bijstand kan krijgen van haar partner, familieleden en vrienden of kennissen. Immers, uit het gehoorverslag van DVZ dd. 25/08/2009 van betrokkene haar echtgenoot blijkt dat hij van 1991 tot 1999 werkte voor een mensenrechtencomité te Grozny, dat hij eigenaar was van verschillende winkeltjes - cafeetjes en dat hij sinds 2005 eigenaar was van een bouwbedrijf te Grozny. In hetzelfde gehoorverslag verklaarde hij bovendien zélf dat hij in zijn land van herkomst goed geld verdiende. Verder in het gehoorverslag blijkt bovendien dat hij in totaal 5000 EUR betaalde voor het gezin om naar België te reizen. Bovengenoemde vaststellingen illustreren op afdoende wijze de financiële draagkracht van betrokkene haar echtgenoot.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat betrokkene vrij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde de Russische Federatie/Tsjetsjenië.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie/Tsjetsjenië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

3.9. De Raad stelt vast dat verweerder, op basis van artikel 13 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, gemachtigd is om na te gaan of de verzoekende partijen nog steeds voldoen aan de omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder is verweerder gemachtigd om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend gewijzigd zijn zodat een machtiging nog steeds nodig is.

3.10. Uit het omstandig medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat deze de medische situatie van tweede verzoekende partij op 27 februari 2013 opnieuw in ogenschouw heeft genomen en – rekening houdende met de ter beschikking zijnde medische gegevens – oordeelde dat de toestand van tweede verzoekende partij thans gestabiliseerd is, dat de therapeutische sessies afgebouwd werden en er geen neuroleptica wordt voorgeschreven. Er zijn verder geen tekenen van psychose, tweede verzoekende partij werd nooit gehospitaliseerd en er is geen sprake van wanhoopsdaden. Verder stelt de arts-adviseur vast dat de depressie chronisch is geworden en het rouwproces pathologisch maar wel gestabiliseerd. De arts-adviseur erkent dat verzoekende partij aan een medische aandoening lijdt, doch oordeelt dat het gezondheidssysteem in Tsjetsjenië dermate verbeterd is in de laatste jaren, en meer specifiek wat betreft psychiatrische zorgen, zodat de nodige medische zorgen thans beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

3.11. De stelling van tweede verzoekende partij dagdagelijks te kampen met suicidegevaar en de uitleg waarom ze zich nooit heeft laten opnemen in een ziekenhuis, met name omwille van haar kinderen, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de bevindingen van de arts-adviseur die vaststelt dat er nooit sprake is geweest van wanhoopsdaden en dat tweede verzoekende partij nooit gehospitaliseerd werd. Tweede verzoekende partij betwist dit ook geenszins. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij erkent dat tweede verzoekende partij lijdt aan een aandoening die kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat in casu blijkt dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst zodat tweede verzoekende partij geen reëel risico loopt bij terugkeer naar Tsjetsjenië.

3.12. Voorts, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partijen verschillende malen gevraagd werden recente medische gegevens naar voren te brengen. Verzoekende partijen hebben aldus de kans gekregen de medische toestand waarin tweede verzoekende partij zich bevindt kenbaar te maken aan de verwerende partij, hetgeen zij ook gedaan hebben. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk voorhouden dat er geen vraag tot bijkomende informatie werd gesteld. Uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 volgt daarenboven dat de arts-adviseur de mogelijkheid – en niet de verplichting – heeft om bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of bijkomend advies dient in te winnen van deskundigen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

3.13. Verzoekende partijen menen voorts dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de oorzaak van de psychologische problemen zich situeert in het land van herkomst. Zij stellen dan ook dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de psychologische toestand van tweede verzoekende partij.

3.14. Waar verzoekende partijen stellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden is doordat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat de oorzaak van de pathologie zich situeert in het herkomstland en de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de arts-adviseur een beoordeling dient te maken van de aandoening en van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling, wat in casu afdoende is gebeurd. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet ernstig voorhouden dat niet onderzocht werd wat de gevolgen zullen zijn van een gebeurlijke terugkeer op de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij. Verzoekende partijen lijken te menen dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij achteruit zal gaan bij een terugkeer naar het land van herkomst, doch tonen hiermee niet aan dat een mogelijke verslechtering van de gezondheidstoestand een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. De Raad wijst erop dat het Europees Hof erop gewezen heeft dat de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de arts-adviseur alle door verzoekende partijen voorgelegde medische elementen in ogenschouw genomen en heeft hij na grondig onderzoek beslist dat de medische zorgen die tweede verzoekende partij nodig heeft, voorhanden zijn in Tsjetsjenië. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de

omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

Verzoekende partijen betogen nog dat er geen voldoende behandeling noch voldoende toegankelijkheid van behandeling is in Tsjetsjenië, doch dergelijk bloot betoog kan geen afbreuk doen aan het advies van de arts-adviseur die stelt dat de nodige behandeling wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is en dit advies onderbouwd heeft met bewijskrachtige stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoekende partijen verwijzen nog naar een stuk gevoegd aan het verzoekschrift en getiteld: *'Tchéchénie: traitement des PTSD'* van 5 oktober 2011. Evenwel blijkt dat de arts-adviseur zich gebaseerd heeft op recentere informatie om te oordelen dat de nodige zorgen beschikbaar zijn, zodat dit document aan dit oordeel geen afbreuk kan doen. Wat betreft de (financiële) toegankelijkheid wijst de Raad erop dat in het advies uitdrukkelijk wordt gesteld dat tweede verzoekende partij niet arbeidsongeschikt blijkt zodat zij zelf in staat is om via een inkomen uit arbeid in te staan voor eventuele medische kosten en dat zij ook bijstand kan krijgen van familieleden en vrienden. Verzoekende partijen tonen aldus niet aan dat de beslissing van de verwerende partij op verkeerde gronden berust.

3.15. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de onveilige situatie in Tsjetsjenië, wijst de Raad er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2009 de asielmotieven van verzoekende partijen heeft onderzocht en hen de asiel- en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Hiertegen hebben verzoekende partijen beroep ingesteld, waarbij de Raad op 7 juni 2010 de beslissingen van de commissaris-generaal bevestigde. In die beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekende partijen hun problemen in Tsjetsjenië niet hebben aannemelijk gemaakt wegens weinig concrete en tegenstrijdige verklaringen. Tevens werd gesteld dat er geen reëel risico is op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Meer specifiek wordt in de beslissing van 22 december 2009, die zich in het administratief dossier bevindt, het volgende gesteld inzake de algemene situatie in Tsjetsjenië:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

(...)

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, dé situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art:48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet, Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het louter op algemene wijze verwijzen naar problemen in Tsjetsjenië, doch nalaten dit op enige individuele en concrete wijze aan te tonen. Verzoekende partijen brengen tevens geen concrete informatie aan die aantoonde dat de situatie in Tsjetsjenië sinds de bovenstaande beoordeling, in negatieve zin is geëvolueerd en dat zij thans een reëel risico lopen voor hun leven of fysieke integriteit. Verzoekende partijen maken bijgevolg met hun betoog niet aannemelijk dat zij een risico lopen om te worden blootgesteld aan behandelingen verboden door artikel 3 EVRM.

3.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

3.17. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet het geval is.

3.18. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 125 528 en 125 985 worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER